

VETERANS B&T

OP MIJN PLEK
Commandant
Voortgezette Logistieke
Opleiding

HERINNERINGSBOEK
Task Force Fox

B&T'er op missie

Colofon

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorraders- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opgericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d. †
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol
H. Schulz, Lkol b.d.

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
H. Plenck, Lkol
L. Kuijpers, kol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Bestuur

Voorzitter
Dick de Heus
06 12985799
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Vacant
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Dick Mintjes
06 16193380
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

Promotie

Peter Knispel
06 81831628
promotie@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldlijnszorg

nuldlijnszorg@veteranenbent.nl

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 28658214
redactie@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie@veteranenbent.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

Webmaster, Kees van Bergen
0630535051
webmasters@regimentbent.nl
www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 17,50 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorraders-
en Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's
gelden de volgende data als deadline:
Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen
en berichten van overlijden zo
spoedig mogelijk digitaal door
te geven aan de secretaris,
secretaris@veteranenbent.nl

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst". Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende lettertypes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden).

Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hierover vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Redactioneel

Willemijn Teerds-Hop

Lente! Je merkt het, je voelt het en je ruikt het. Iedereen wordt weer ietsje blijer, omdat de zon zich wat vaker laat zien. En de eerste Veterans van 2026 ligt ook weer op de mat. Een frisse start met een nieuwe opmaak. Benieuwd wat jij ervan vindt!

En dat betekent dat we ook de inhoud een beetje hebben aangepast. Maar schrik niet, de oude vertrouwde rubrieken zijn er gewoon nog. Want wat is de Veterans zonder een kritische column van Inka, iemand die in 'The spotlight' wordt gezet en het stokje dat nog steeds wordt overgedragen voor 'In the picture'. En de laatste nieuwtjes van het Regiment of van regimentsgenoten, die je kunt lezen in 'Uit ingezonden'.

Ook dit keer is Jeroen op pad gegaan voor een museum(trip). Dit keer was het niet zomaar een trip! Met de gehele redactie zijn we op bezoek gegaan bij Bronbeek waar we warm zijn ontvangen door niemand minder dan Gerard van Kuijck. Met koffie en spekkoeke hebben we een kijkje mogen nemen in de commandantwoning. Daarna werden we door een enthousiaste gids rondgeleid door het museum. Dat is echt een aanrader! De dag hebben we in stijl afgesloten in het restaurant Kumpulan, gecombineerd met de redactievergadering. De uitgebreide rijsttafel was genieten!

Onze voorzitter, Dick de Heus, dacht even een break te nemen door op uitzending te gaan en daardoor het stukje als voorzitter niet te hoeven schrijven. Daar kwam hij uiteraard niet mee weg! We hebben hem gevraagd om iets te schrijven, zodat wij een kijkje kunnen nemen in één van de huidige missies. Met de nieuw gestarte rubriek 'B&T'er op missie' maken we kennis met EUFOR Althea in Bosnië. Dick, nog even volhouden en dan ontvangen we je graag weer terug bij de vereniging.

Een nieuwe rubriek die we vorm willen geven is 'Op mijn plek', waarvoor we op zoek zijn naar een B&T'er op een bijzondere werkplek. Dit keer is dat Jet Nikkels, die als commandant van het opleidingspeloton binnen het Bevoorrading- en Transport Commando (B&TCo), leiding geeft aan de Voortgezette Logistieke Opleiding. Een noodzakelijke opleiding om startende soldaten wegwijs te maken binnen het B&TCo en het logistiek operationeel optreden. Absoluut van belang in de huidige en onzekere tijd.

Beide nieuwe rubrieken zullen ons zicht geven op de huidige ontwikkelingen en waar we als B&T'ers druk mee zijn.

De komende tijd duiken we de archieven in met een artikel, gekozen uit het herinneringsboek van Willy Engelmann. Na toestemming van de auteurs publiceren we in de komende nummers een verhaal uit het boek. Dus heb je het boek (nog) niet, dan is dit je kans om een aantal verhalen te lezen! Dit keer het verhaal van Rick Bremer over Task Force FOX.

Tot slot heeft Milou een boekreview geschreven over de boekenreeks van schrijfster Sheila Bordewijk Boeken die speciaal geschreven zijn voor kinderen van ouders met een posttraumatische stressstoornis. Een thema dat om aandacht vraagt en bijzonder dat we Sheila tegen het lijf zijn gelopen.

Zo, dat was het weer van mijn kant. Ik wens jullie wederom veel leesplezier in dit nieuw ontworpen nummer.

Inhoudsopgave

Redactioneel	1
Van de waarnemend voorzitter	2
Reünie 160 Zwaar Transportcompagnie	3
In the spotlight: Johan de Jonge	4
Uit- ingezonden	7
OP MIJN PLEK: Commandant Voortgezette Logistieke Opleiding	10
HERINNERINGSBOEK	
Task Force Fox	12
Bewaarde schatten	15
B&T'er op missie	16
Boekreview: De sterke oren van liefde	19
Museum T(r)ip: Museum Bronbeek	20
In the picture	22
Column: De Kracht van Kwetsbaarheid	23
In memoriam	24
Agenda	24

Van de waarnemend voorzitter

Dick Mintjes

Onze voorzitter Dick de Heus dient nog steeds volk en vaderland in Sarajevo, dus weer een schrijven van mij, die andere Dick als waarnemend voorzitter.

De afgelopen periode keek ik even tegen wat donkere wolken aan, met een voorzitter die op uitzending is, een secretaris die moet stoppen en een nuldelijks bestuurslid die aangaf geen tijd meer te hebben...dat leek zowaar een slechte film waarin ik was beland.

Maar zie, het oude gezegde, na regen komt zonneschijn, blijkt nog steeds waarheid te zijn. Inmiddels hebben we in John Nouwens een interim secretaris die geweldig werk doet, in Saskia een bekend gezicht die de nuldelijkszorg weer een boost gaat geven en lijkt het allemaal weer de goede kant op te gaan.

Binnen het regiment zijn de RC en zijn adjudant uitermate actief en kunnen we constateren dat ondanks de drukte het grootste regiment volop in the picture staat.

“En de veteranenvereniging dan”, hoor ik jullie denken “hoe staat het daar dan mee?” Welnu, ook daar zijn dingen in beweging. Zoals beloofd in de vorige ALV is er een werkgroep bezig die nadenkt over de toekomst van de vereniging en zullen de komende ALV met een voorstel komen, waarbij ze heel benieuwd zijn naar de mening van de leden, net zoals het bestuur dat is.

Over de ALV gesproken, deze is ditmaal op woensdag 13 mei. Ik vertrouw erop dat velen van jullie de moeite nemen om naar Soesterberg af te reizen; horen hoe we er voor staan, waar we naartoe willen en gewoon om gezellig te kletsen onder het genot van een drankje en een hapje. Dus, noteer 13 mei in jullie agenda!

Afgelopen maand heb ik de incasso's voor de contributie verstuurd.

Helaas hebben nog veel leden geen incassomachtiging afgegeven. Daarom wil ik de leden die zelf verantwoordelijk zijn voor het betalen van de contributie vriendelijk verzoeken €17,50 over te maken. Liever eerder dan later.... Vorig jaar hadden we helaas veel 'wanbetalers'; leden die geen contributie hebben betaald. Dat moet dit jaar toch beter kunnen. Heb je geen incassomachtiging afgegeven, of weet je dat niet zeker, en zie je geen afschrijving op je bankrekening? Maak dan alsjeblieft zelf even de contributie over.

Genoeg over bestuurlijke zaken, de vereniging is er uiteraard ook voor de gezelligheid en saamhorigheid. Afgelopen jaar hebben we door

bestuurlijke onderbezetting daar wat minder aan kunnen doen. Maar dit jaar gaan we dat beter doen! We gaan een stadswandeling plannen, een battlefield tour organiseren en een bezoek aan een klein oorlogsmuseum staat op het programma. Verder willen we de wijnproeverij opnieuw een kans geven. Hou de website in de gaten voor de activiteiten. Daarnaast zijn we als bestuur blij met de comités die reünies organiseren: vorig jaar al een aantal kleine reünies en dit jaar staan er enkele reünies op eenheidsniveau gepland. Prima.

Vanuit het bestuur pakken we de reünie voor SFIR, die vorig jaar niet is doorgegaan, dit najaar alsnog op. Tegelijkertijd starten we met de voorbereidingen voor het jubileumjaar 2027, waarin we het hele jaar aandacht besteden aan 1 VN Tbat, met uiteraard een reünie als hoogtepunt. Als VVRB&T werken we nauw samen met 1 VN Tbat en onze Regimentscommandant, om gezamenlijk er een mooi jaar van te maken!

Eerst 2026, een jaar waarin we elkaar hopelijk gaan zien, of het nu bij de ALV is, op Veteranendag, op 5 mei bij het Vrijheidsdefilé in Wageningen of bij een van de komende activiteiten. Ik kijk er naar uit!

Oh ja, ik wil ook graag nog even iets recht zetten. In de vorige Veterans werden de credits voor de Battlefield Tour toegeschreven aan Henk Bouwknegt. En ik wil de rol van Henk zeker niet bagatelliseren, maar het leeuwendeel van het werk wordt toch echt gedaan door Ton van Eijk. Ere wie ere toekomt, zonder Ton geen Battlefield Tour! Het goede nieuws is dat Ton en Henk alweer nadenken over de BFT 2026, we kijken ernaar uit!

Reünie 160 Zwaar Transportcompagnie

oud-collega's - gedeelde geschiedenis - blijvende verbondenheid

Zaterdag 09 mei 2026

Beste oud-collega's van 160 ZwTCie

Tot ons groot genoeg kunnen wij u uitnodigen voor een reünie van de voormalige 160 Zwaar Transportcompagnie.

160 Zwaar Transportcompagnie staat voor meer dan voertuigen en missies. Zij staat voor kameraadschap, inzet onder bijzondere omstandigheden en een band die blijft, ook lang na diensttijd. Vanuit deze gedeelde geschiedenis organiseren oud-leden een reünie voor iedereen die deel heeft uitgemaakt van 160 ZwTCie. Een dag om elkaar weer te ontmoeten, herinneringen op te halen, stil te staan bij wat was en te ervaren dat de onderlinge verbondenheid nog altijd bestaat.

Deze reünie is bedoeld voor alle (oud-)militairen van 160 ZwTCie, ongeacht functie, rang of periode van plaatsing en staat deze dag in het teken van het samenkomen van oud-collega's en het ophalen van herinneringen.

We kijken ernaar uit om eenieder te zien en spreken op zaterdag 9 mei.

Datum: zaterdag 09 mei 2026

Tijd: 12:30 tot 17:30 uur

Locatie: Generaal-majoor Kootkazerne (GMK)

Adres: Wolweg 100, 3776 LT te Stroe

Email: reunie.160zwtcie@gmail.com

Meer informatie en inschrijven:

Inschrijven kan in de periode tussen 20 januari en 20 april 2026

via de website van Regiment Bevoorrading- & Transporttroepen.

<https://www.regimentbent.nl/activiteiten/overzicht/product/953/957>

of scan de QR code.

Team Reünie 160 ZwTCie,

**Tim Timmermans - Pascal Cocu
Etienne Gulikers - Fabian Oene - Ferdi Hoogstad**

in the SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

In de vorige VeteransB&T las u al over Johan de Jonge, in verband met zijn – op LinkedIn geplaatste dagboek fragmenten uit zijn uitzending naar Bosnië in 1995 (waarbij hij met zijn eenheid gegijzeld werd).

Johan de Jonge is zeker geen onbekende. Wellicht kent u hem via het werk, want ondanks zijn afscheid van Defensie in 1997, keerde hij in 2009

weer terug, deed de KMS en is werkzaam in RB&T. In 2018 ging hij voor 2,5 jaar naar Luxemburg als Netherlands Liaison Officer (RNLA) bij NSPA. Hij werd in 2021 Sergeant Majoor Project Planning (NMCC) SAP-TM. Sinds 2024 werkt hij bij HQ OOCL, STOO Sectie Verplaatsingen.

Of u kent hem via Cmd Logistiek opbouw Heumensoord Nijmegen Vierdaagse? De oplettende TV-kijker herkent hem mogelijk als figurant in o.a. Penozza, Mocco Maffia en Moordvrouwen (als gangster en politieman); een hobby die hij met zijn zoon heeft opgepakt.

Ik sta vaker online dan ik zelf door heb, door alle interviews. Ik heb tien jaar als 'Veteraan voor de klas' gestaan, tot ik dacht: het is genoeg. Maar mensen blijven me vinden, en ik vind het te belangrijk om geen nee te zeggen. Wat daar gebeurde was genocide. Ik was onderdeel van die geschiedenis, dus vertel ik het liever zelf uit eerste hand dan dat media er wat van maakt. Ik ben me er wel van bewust dat ik na al die jaren een bepaalde waarheid in mijn hoofd heb, mijn waarheid.

Binnen onze club treden maar weinig mensen naar buiten. Bij het drieluik van Coen Verbraak dacht ik eerst ook: laat iemand anders het vertellen. Maar ze drongen zo aan dat ik het toch heb gedaan. [De driedelige documentaire Srebrenica De Machteloze missie Dutchbat; De Aanloop, De Val, en De Nasleep - zijn terug te kijken via NPO Start -scan QR-code-].

In Helmen vol verhalen vertel jij ook je verhaal van Bosnië?

Ik ben in 2012 contact gekomen met Amy van Son; het was een muziekproject met Singer Songwriters en Aniek Maren heeft mijn verhaal gelezen en van de uitzending heeft ze echt de specifieke punten uit weten te pikken en daar heeft zij een liedje van gemaakt: *Eyes open wide*. Het is te vinden op YouTube -scan QR-code-. Ik vertel over mijn uitzending en de gijzeling, en sluit af met wat Bosnië nu nog voor me betekent en waarom ik me daar nog steeds voor inzet.

Terwijl ik mijn verhaal afrond, start heel zacht muziek op de achtergrond. Dan zet ik - meestal in DT - mijn blauwe baret op en ga in de houding staan. Op dat moment begint Aniek te zingen. Dat schijnt veel indruk te maken.

Naast het belang van je verhaal vertellen, ben je ook actief als begeleider van terugkeerreizen naar Bosnië.

In 2007 kwam er voor het eerst een mogelijkheid om terug te gaan naar Bosnië, samen met het Veteraneninstituut en Kamp Westerbork. Het idee was om in contact te komen met de Moeders van Srebrenica. Ik wilde dolgraag mee, maar we moesten het zelf betalen. Met een jong gezin kon ik die 700 euro gewoon niet missen.

De jongens die wel gingen, hielden me via berichtjes en foto's op de hoogte. Op een gegeven moment belden ze vanuit Bosnië. Ze stonden bij het hotel waar ik in '95 gevangen had gezeten. Terwijl zij vertelden hoe het eruit zag, zat ik op mijn werk, maar mentaal was ik weer daar. Dat trok ik slecht.

Toen ze terugkwamen op Schiphol, ben ik ze gaan ophalen. Daar hoorde ik van een uitnodiging om volgend jaar mee te lopen met de Mars Mira, de herdenkingstocht van zo'n 120 kilometer door de bergen. Dat is de route die mannen in juli '95 hebben geprobeerd te vluchten. Onderweg zijn meer dan

NPO Start

YouTube Eyes open wide

Naam: Johan de Jonge
Leeftijd: 52 jaar
Lid sinds: Nee, omdat hij niet als B&Ter is uitgezonden
Uitzendingen: 1995 Bosnië DB III

ik de eerste 40 km terug naar Nederland, zelf achter het stuur wilde zitten. Om het gevoel te hebben dat ik nu zelf de enclave uitreed. Niet zoals toen in '95, toen ik werd opgepakt en later vrijgelaten en direct naar Nederland toe.

In 2009 en 2010 heb ik zelf terugkeerreizen georganiseerd. Ik vertelde mijn verhaal, deelde mijn ervaring, en zo haakten meer Dutchbatters aan. Sommigen liepen de Mars Mira mee, anderen verkenden het gebied. We kwamen wel samen om onze verhalen van toen te verbinden met wat we nu zagen en hoorden.

Na jaren weggezet te zijn als lafaards zijn na onderzoek 'Focus op Dutchbat III' van Commissie Borstlap een vijftal maatregelen gekomen, één ervan zijn terugkeerreizen belegd bij het Veteraneninstituut. Ik ben nu een van de reisleiders. Daar inventariseer ik vooraf: ben je al eens terug geweest, wat verwacht je van de reis en wat wil je graag zien?

Omdat ik ondertussen het gebied en de mensen goed ken, kan ik vooraf inschatten wat wel en niet mogelijk is. Als iemand een observatiepost wil bezoeken, check ik vanuit Nederland of dat haalbaar is. Als iets niet kan, weten ze dat van tevoren. Dat voorkomt teleurstellingen ter plekke. In oktober staat de laatste reis van dit jaar gepland.

Heel ander verhaal, ik was toentertijd 21 en in 2021 werd mijn zoon 21 en die was benieuwd naar mijn verhaal. We hebben een *roadtrip* gemaakt, vanuit de zuidkant van Kroatië, langs de kust van Bosnië binnengereden via Mostar, Sarajevo naar Srebrenica toe, dus vanuit de mooie situatie, zeg maar, qua natuur en beleving. Hij ging mee tijdens de herdenking op 11 juli. We zijn op locaties geweest die voor mij belangrijk zijn en dan sta je daar en kijk je naar je zoon en dan zie je jezelf als 21 jarige staan, een broekie in die tijd... En dan weet je: nu ben ik in een andere situatie, het is vrede.

Hoe is de Building a Bosnian Dream ontstaan?

Wat me opviel, was dat er veel Nederlands geld naar die regio ging, maar dat het via allerlei instanties liep waarbij veel geld verloren ging.

In 2010 ging een oud-collega via Klokhuis en Spoorloos op zoek naar Samira, in '95 een twaalfjarig meisje. Hij had haar en haar familie destijds op de bus gezet, maar nooit meer iets van hen gehoord. Ze werd teruggevonden. Haar moeder zat nog in een vluchtelingenkamp en moest terug naar Srebrenica, maar hun huis was een ruïne. Toen dacht ik: "Hier moeten we iets mee!" We hebben een benefietavond georganiseerd, geld opgehaald en zijn in 2012 naar Bosnië gereden. Met een lokale aannemer hebben we haar huis laten opknappen, met als voorwaarde dat haar broer betaald mee zou werken. En dat is gelukt.

8.000 mannen en jongens vermoord. Ik zei meteen: "Wat er ook gebeurt, daar ga ik aan meedoen!"

In 2008 zijn we met zeven man naar Bosnië gereden. Niks geregeld, geen begeleiding. Hoe dichterbij Srebrenica kwamen, hoe meer de spanning opliep. Bij aankomst werden we opgewacht door een lokale man die ons met open armen ontving, "welcome from Holland!". Dat brak meteen de spanning. Tijdens de Mars Mira werden we heel warm ontvangen. Onderweg vertelden overlevenden gebeurtenissen op bepaalde plekken. Met de jongens had ik afgesproken dat

in the SPOTLIGHT

Toen kreeg ik de smaak te pakken. Ik voetbalde daar met kinderen op een betonnen pleintje naast een basisschool, nog vol mortiersporen uit '95. De doelen waren kapot, geen netten, alles versleten. Voetbal en basketbal zijn daar dé sporten, dus zo ontstond het idee om voor de jeugd een sportveldje - een droom - te bouwen.

De oorlog is voorbij, maar de spanning voel je nog steeds. Sport verbreedert. Als jongeren - ongeacht Servisch of Bosnisch - samen spelen, komen ze dicht bij elkaar. Dat was de gedachte achter het veldje.

Ik had een website en op Facebook heb ik een pagina gemaakt om aandacht te vragen voor de Building a *Bosnian Dream*. Langzaam kwamen er wat kleine donaties binnen.

We hadden nog wat geld over van die benefietactie, dus dat lag eigenlijk klaar voor het sportveld. In 2014 kreeg Bosnië te maken met zware overstromingen. Toen dacht ik: "Ga ik nu vasthouden aan dat voetbalveld, of gebruik ik het geld om nú mensen te helpen?"

We hebben dat laatste gedaan. We regelden drie vrachtwagens die toch al die kant op gingen en die hebben we volgeladen met kleding, huisraad, voedselpakketten en spullen voor scholen.

Daarna was de pot wel zo goed als leeg. Nog steeds geen voetbalveld. Studenten deden met mij een podcast en hebben daarna een Go Fund pagina geopend, er kwam

weer een geldstroom op gang. Ik heb nog steeds niet genoeg geld, de kosten zijn ondertussen ook gestegen en ik moet wachten op de volgende Bosnische burgemeester voor toestemming – nu zit er een Servische.

Tijdens mijn reis in Bosnië met mijn zoon was er een groep Bosnische Nederlanders die van Sarajevo naar Srebrenica fietste ter herdenking van 11 juli, heb ik €500 gesponsord. Door extra donaties groeide dat bedrag, via Building a *Bosnian Dream* is het geschonken aan een jeugdopvang in Srebrenica. Die stichting biedt jongeren onderdak, eten en begeleiding naar school.

Samen met hen hebben we ook drie voetbalclubs in de regio geholpen: kleedkamers opgeknapt en jongeren voorzien van sportkleding en tassen. In totaal konden we €3.500 overhandigen. Dat geeft veel voldoening.

Daarom vind ik het belangrijk dat het project blijft bestaan, al is het maar om sport mogelijk te maken. Zelf zamel ik de laatste jaren na elk voetbalseizoen gebruikte voetbalschoenen in, die ik daarheen opstuur zodat kinderen toch kunnen spelen.

*Tijdens onze nazit ontstaat een openhartig gesprek over kwetsbaarheid, zijn trauma, de invloed op hem en zijn gezin. Hoe hij zijn onvermogen in goed verwerken van het trauma positief heeft omgezet in zijn verhaal vertellen, zijn inzet als begeleider terugkeerreizen en de Building a *Bosnian Dream*. Wat een mooi mens.*

Geschonken
sport shirts
jeugd
voetbalclub
FC Guber
Srebrenica

UIT- INGEZONDEN

Een middag voor de

oudgedienden van ons Regiment

Op 12 februari kwamen een aantal oudgedienden gezellig bij elkaar in De Palm-pit van de HCRB&T. Hoe gaat het met hun? Veel vrije tijd – niets moet, alles mag? Of toch het gemis; misschien niet zozeer het werk, maar wel de collega's en de saamhorigheid.

Ieder heeft zijn eigen verhaal, zijn eigen beleving. Het was mooi om die met elkaar te delen. Ook de aanwezige partners spraken openhartig over hun ervaringen.

Het was een gezellige en waardevolle middag, waarin de diversiteit aan vrijwilligerswerk binnen de stichtingen en verenigingen van het Regiment belicht werden.

Verbinding, toen en nu. Samen zijn we het Regiment!

Een zoektocht naar het verleden...

en een onverwachte ontdekking!

Voor Rilana begon alles met een zoektocht naar haar familiegeschiedenis. Wat ze ontdekte, was het verhaal van haar grootvader, die vóór de oorlog als dienstplichtig soldaat begon, en later tijdens de mobilisatie zijn weg binnen Defensie vond. Haar grootvader diende als oorlogsvrijwilliger in het voormalig Nederlands-Indië, een ontdekking die Rilana echt verraste.

In een bijzonder moment, mochten we postuum het Mobilisatie-Oorlogskruis en de Medaille voor Orde en Vrede met de gespen van

1948/1949 uitreiken aan Rilana en haar zoon Silvano. Arie ter Wal, de grootvader van Rilana, bleef zijn hele leven actief binnen het Regiment AAT, tot aan zijn pensioen, en ontving daarvoor ook de Trouwedienstmedaille.

Een prachtig moment in onze Historische Collectie, waar het verleden en heden samenkwamen. Een eer om deze geschiedenis te bewaren en door te geven!

Uitreiking

eerste speld regimentshanddruk

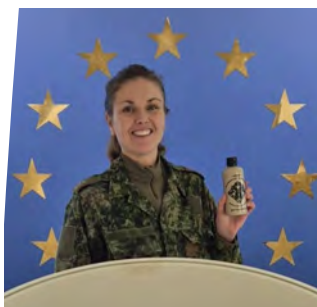
Enige tijd geleden is er een speld ontworpen en uitgeleverd voor actief diende militairen die onderscheiden zijn met de hoogste regimentswaardering. Binnen ons regiment is dit de regimentshanddruk.

Op dinsdag 10 maart zijn we afgereisd naar KTOMM Bronbeek om de Kolonel van Kuijck het eerste exemplaar uit te reiken. Actief diende militairen mogen deze speld dragen boven de rechterborstzak van het DT.

Een bezoek aan zuid Limburg

Op 5 februari waren de RC en RA op bezoek bij Kap Lisanne, tijdelijk geplaatst binnen het RIEC (Regionaal Informatie- en Expertise Centrum Limburg). In de praktijk is de kennis van logistiek en het militair optreden een waardevolle aanvulling om georganiseerde criminaliteit en ondermijning aan te pakken. De collegae van Lisanne kregen een korte uitleg over het Regiment, overhandigde de RA een palmpitje aan Lisanne en met een toast op het Regiment hebben we ons bezoek afgesloten.

In Stein hebben we Victor bezocht. Victor is oud BA van 100B&T. Een mooie ontmoeting met leuke anekdotes en warme herinneringen!

Erkenning en waardering

Wat is het mooi om die te mogen ontvangen.

Maar wat als die door omstandigheden is uitgebleven? Als keuzes in het verleden tot spijt hebben geleid? Dan is er altijd het Regiment waarop je kunt terugvallen. Bijzondere personeelszorg, zou je het kunnen noemen. Of gewoon: kameraadschap, er zijn als het nodig is.

Vandaag was zo'n dag.

Monique, Richard en Jan hadden niet de volledige erkenning en waardering ontvangen voor hun inzet in het verleden. Dit heeft de RC op 23 januari mogen herstellen.

De Landmachtmedaille en twee Trouwdienstmedailles — Brons en Goud — zijn alsnog toegekend.

Monique, Richard en Jan: van harte gefeliciteerd en dank voor jullie inzet!

Oscaruitreiking voor *De mannen van Bronbeek*

Ter gelegenheid van de 163e verjaardag van het Koninklijk Tehuis voor Oud-Militairen en Museum Bronbeek was op 19 februari de exclusieve voorvertoning van de documentaire 'De mannen van Bronbeek'. De documentaire toont een indringend portret van vier veteranen die in Bronbeek te Arnhem wonen.

Het gaat om Jan Boes (Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea), Tom Hazeleger (Korea), Henk Addink (Nieuw-Guinea) en de inmiddels overleden Leo van der Veer (Nederlands-Indië). Zij vertellen over de Tweede Wereldoorlog, de hongervinter en hun diensttijd

ver van huis naar Nederlands-Indië, Nieuw-Guinea en Korea. Kwetsbaar en ontroerend, zeker als één van de veteranen een passage uit zijn dagboek van 1945 voorleest.

Na afloop kregen de hoofdrolspelers een symbolische Oscar uitgereikt voor hun bijdrage. De documentaire is een initiatief van Jordy Hilt (Stichting Veteranen in Actie) en werd gemaakt door Joas Burggraaf (Sagas Films), in samenwerking met Marc Pollen (bekend van Scherpschutters). Naast de documentaire presenteerde Bronbeek ook de nieuwe wandelgids 'Wandelen over Landgoed Bronbeek'.

Heb jij je al aangemeld voor het

regimentsdiner?

De regimentsdiners voor Onderofficieren en Officieren 2026 worden georganiseerd in samenwerking met Van der Valk Hotel Amersfoort A1. De regimentsdiners zullen plaatsvinden op:

Donderdag 9 april 2026 voor onderofficieren

Vrijdag 10 april 2026 voor officieren

Nadere informatie met betrekking tot aanvangstijden, tenue en inschrijving wordt op een later moment bekendgemaakt.

Historische Collectie Bevoorradings- & Transporttroepen

Museumpark Dienstvak Logistiek
Kamp Soesterberg, Geb. V20
Zeisterspoor 8
3769 AP Soesterberg
088 – 9566 725
www.museumbevoentransport.nl

OPEN Openingstijden: Maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur.
Overige dagen alleen geopend op afspraak.
De week voorafgaande aan Kerstmis t/m Nieuwjaarsdag gesloten.

=====

Tevens beschikken wij over mogelijkheden voor het houden van uw vergaderingen, bijeenkomsten, evenementen, recepties enz.
Vraag naar de mogelijkheden bij de beheerder.

OP MIJN

B&T'er Jet Nikkels
op een bijzondere
werkplek

VOORTGEZETTE LOGISTIEKE OPLEIDING

Vervolgopleiding manschappen
Bevoorrading- en Transport
Commando

Sinds 2024 ziet de instroom van manschappen er anders uit. De Algemene Militaire Opleiding (AMO) die voorheen 18 weken duurde, is verkort naar 10 weken. Deze 10-weekse opleiding wordt de Basis Opleiding Koninklijke Landmacht (BOKL) genoemd.

Na afronding van de BOKL volgen manschappen nog een aantal aanvullende modules binnen Defensie, gericht op verschillende specialismen, zoals de manoeuvre, genie of logistiek. Bij het B&TCo worden deze aanvullende modules gegeven in de Voortgezette Logistieke Opleiding (VLO). Deze opleiding wordt door én voor het B&TCo personeel gegeven. Het kaderbestand van de VLO bestaat uit een pelotonscommandant, senior instructeur, zes instructeurs vanuit de B&TCo compagnieën en twee Triangular Group (TGA) instructeurs.

Mijn naam is Jet Nikkels en ik ben de eerste pelotonscommandant van de VLO geweest. Als startend luitenant mocht ik deze opleiding vorm gaan geven. Een behoorlijk grote verantwoordelijkheid voor iemand die nog geen operationele ervaring heeft. Gelukkig hoefde ik dit niet alleen te doen. Naast mij stond een zeer ervaren adjudant als senior instructeur. Zijn ervaring en mijn frisse blik hebben de basis gelegd voor de VLO zoals die nu gedraaid wordt.

Doel

De VLO is een 6,5-weekse opleiding waarbij de focus vooral ligt op doorgaan waar de BOKL geëindigd is. In de 6e week van de opleiding wordt het stap-in programma aangeboden waarbij de militaire basisvaardigheden, Defensie conditieproef en fysieke inzetbaarheidstest worden getoetst. Ook wordt in deze week het logistieke basisoptreden behandeld. Tijdens de stap-in kunnen, naast de VLO leerlingen, reservisten, watervallers van de KMS/KMA of nieuwe manschappen die vanuit een ander wapen/dienstvak/Operationeel Commando komen aansluiten. De VLO en de stap-in worden gezamenlijk afgesloten met een certificaatuitreiking.

Door het volgen van de VLO hebben de startende soldaten, zowel beroeps als reservist, hun niveau I verbeterd en zijn zij start-bekwaam om te kunnen functioneren bij de (toekomstige) eenheden. Daarnaast vullen zij hun eigen rugzak met ervaringen en leren zij collega's bij de verschillende logistieke eenheden kennen. Op deze manier wordt er ook bijgedragen aan de verbinding tussen de compagnieën van het B&TCo.

PLEK

Terugblik

In 2024 werden de eerste twee lichtingen VLO gedraaid. Met ongeveer 20 leerlingen per lichting, gemixt beroeps- en Dienjaarmilitairen, zijn we van start gegaan. Door het enthousiasme van de kaderleden stond er een goed programma en werden de manschappen voorzien van de nodige kennis en ervaring.

Na het draaien van twee succesvolle opleidingen, met steun vanuit de B&TCo eenheden, kon het tempo er op. In 2025 werden vijf lichtingen VLO gepland en het aantal leerlingen groeide per lichting. Ondertussen zijn er zeven lichtingen VLO afgerond waarbij er in totaal 171 leerlingen geslaagd zijn. Naast deze geslaagden, zijn er ook nog 40 manschappen geslaagd voor het stap-in programma. Voor 2026 staan er weer vijf lichtingen VLO op de planning, waarbij er nog meer manschappen van het B&TCo opgeleid zullen worden.

Inhoud programma

Tijdens de VLO wordt er vooral aandacht besteed aan de niveau 1 van de leerlingen. Na de BOKL zijn de nieuwe manschappen basis opgeleid en hier gaan we tijdens de VLO verder op voortborduren. Als logistieke soldaat is het namelijk niet ongewoon om zelfstandig op te treden. Zeker als chauffeur ga je vaak alleen op pad en is het noodzakelijk dat je je niveau I op orde hebt. Zeker met de huidige dreiging in de wereld wordt dit onderwerp steeds belangrijker.

De leerlingen hebben tijdens de opleiding niet alleen de militaire basisvaardigheden herhaald en verder ontwikkeld. Naast deze nodige basiskennis, is er veel aandacht besteed aan het logistieke optreden. Zo zijn er verschillende voertuigen gecamoufleerd en is er veel geoefend met het gidsen van deze voertuigen. Ook

werd er tijdens de oefeningen te velde veel aandacht besteed aan het betrekken van gebieden. Hier is steunverlening aan meerdere B&TCo eenheden gevraagd, zodat er daadwerkelijk met voertuigen en chauffeurs de gebieden betrokken konden worden. Zowel de theorie- als praktijklessen hebben er voor gezorgd dat de leerlingen een beter beeld hebben gekregen van de werkzaamheden bij de logistiek.

Ook wordt er in de VLO aandacht aan het regiment B&T besteed. De leerlingen leren het regimentslied uit hun hoofd, zodat deze te allen tijde meegezongen kan worden. Dit is onder andere nodig voor het bezoek aan de Historische Collectie B&T. Hier wordt een presentatie gegeven over het regiment, geproost met het regimentsdrankje de "Palmpit" en uiteraard het regimentslied gezongen. Tot slot is er ruimte om de collectie te bekijken en verdiepende vragen te stellen aan de vrijwilligers. Deze vrijwilligers zijn veteranen die met liefde hun eigen ervaring over het vakgebied delen.

In het kader van hoofdtak 1 moeten ook de leerlingen van de VLO mentaal weerbaarder worden. Dit is in elke oefening te velde teruggekomen en in de theorielessen is hier veel aandacht aan besteed. Tijdens een mentale vorming worden de leerlingen bewust gemaakt van hun mentale kracht en doorzettingsvermogen. Op deze manier wordt er een basis gelegd voor de "warrior mindset", die paraat verder ontwikkeld zal worden. Daarnaast wordt er aandacht besteed aan de invulling van de Command Message van OOCL: "willen-, kunnen- en slimmer ondersteunen". Met de "warrior mindset" en de Command Message als rode draad door de VLO, worden er manschappen opgeleid die klaar zijn voor het ondersteunen van het gevecht ofwel "Combat ready to support!".

HERINNERINGSBOEK

25 JAAR REGIMENT B&T

TASK FORCE FOX

Rick Bremer

Situatiebeschrijving

In 2002 waren er etnische spanningen in de Former Yugoslav Republic Of Macedonia (FYROM), het huidige Noord-Macedonië. De Albanese minderheid eiste meer rechten op en ze hadden de wapens opgenomen tegen de Macedonische overheid. Met Bosnië en Kosovo in het achterhoofd, stuurde de NAVO troepen en diplomaten om de partijen aan de onderhandelingstafel te dwingen, wat uit moest monden in een stabiele regering van het land. In september 2002 zouden er verkiezingen zijn. Deze zouden worden gemonitord door de OSCE. De kans dat de vlam opnieuw in de pan zou slaan was reëel, want de zittende partij had weinig zin om de macht af te staan. Om de monitors van OSCE in geval van nood te kunnen ontzetten, zond de NAVO een extraction force naar het gebied. Task Force Fox (TFF) bestond uit Nederlandse, Duitse en Franse troepen en stond onder leiding van toenmalig C-41 Lichte Brigade, generaal Harm de Jonge.

Aankomst in Macedonië

Op 16 juli 2002 landde ik op vliegveld Petrovec in de buurt van de hoofdstad Skopje. Ik werd keurig opgehaald door de collega's van TFF die me afleverden bij de J1 op kamp Bunardzik. Na de inprocessing vertelde een functionaris dat ze nog niet helemaal scherp hadden waar ik uiteindelijk geplaatst zou worden. In de mail die ik van mijn CC, majoor van Ringelesteijn, had ontvangen stond niets meer dan een steunverzoek voor een sgt-1 of SM die een ambassadeur zou ondersteunen. De functionaris diende in het bezit te zijn van de volledige PGU, een DT en een civiel pak. Een belletje van de J1 naar de Nederlandse Ambassade leverde niets op. Terwijl de collega's van de J1 aan de slag gingen om mij op m'n uiteindelijke plek te krijgen, maakte ik een rondje over het kamp. Daar liep ik een oude bekende tegen het lijf. Ad Hamers bestierde het reisbureau. Na mijn verhaal te hebben angehooord, pakte hij de telefoon en belde een kantoortje in de stad. Bingo.

Skopje

Een uur later zat ik in de auto, op weg naar Skopje naast kolonel Pieter van de luchtmacht, die me volstouwde met informatie. Deze imposante man, tegenwoordig generaal B.D. en bekend van o.a. Veronica Inside en vele podcasts, bezette een Nederlandse stoel op de NAVO-ambassade in Skopje. Het NATO *Civilian Liaison Office* (NCLO) stond onder leiding van de Nederlandse diplomaat Nicholaas Biegman. Het kantoor, wat de gehele bovenste verdieping van een bedrijfspand in de stad besloeg, werd verder bemand met een Amerikaanse en een Engelse overste, een Italiaanse majoor, een perschef uit IJsland, een Albanese tolk en ondersteunend Macedonisch personeel, zoals chauffeurs en secretaresses. Ik zou me de komende periode bezig gaan houden met inwendige dienst-taken en optreden als chauffeur van de ambassadeur of de kolonel zelf, als deze in het voormalige crisisgebied moesten zijn. Eenmaal in Skopje aangekomen een kamertje geregeld op NATO *Head Quarters* Skopje, die daar in een oude schoenenfabriek gesitueerd was om de nog steeds gaande missie in Kosovo (KFOR) vanuit het achtergebied te ondersteunen. Op de 'Shoe Factory' ging ik nogmaals de *inprocessing* in en was ik ineens in het bezit van een TFF-pas en een gele NATO-pas. Ik moest even schakelen om voor mezelf helder te krijgen waar ik nu precies in de organisatie was beland en hoe ik mijn rol moest zien. Het zag er ongeveer zo uit: militair, administratief geplaatst onder TFF, werkend in burger voor een NAVO-diplomaat, bij gelegenheden in militair pak. Dat het een bijzondere uitzending zou worden, was me vanaf begin af aan wel duidelijk. Nadat ik op het NCLO was geïntroduceerd en me door de kolonel duidelijk was

gemaakt dat ik van de secretaresses af moest blijven, stelde hij me voor om de routes in de stad te gaan verkennen. Op de parkeerplaats gooide hij me de autosleutels toe en zei "Jij neemt die, ik ga met m'n eigen auto". Oke?? Terwijl ik de man volg en het verkeer en de stad in me opneem, verwonder ik me over deze gang van zaken. Lang zal dat niet geduurd hebben, want op een gegeven moment drukt de kolonel het gas in en heb ik moeite om hem bij te houden. Ver boven de toegestane maximumsnelheid raceten we door de stad en wist ik op het nippertje er zonder kleerscheuren vanaf te komen. Pas later begreep ik dat ik werd getest.

De bergen in

Na wat inwendige dienst-taken te hebben verricht, zoals het laten aanpassen van wat infra-zaken, orde brengen in de administratie en aanwezige landkaarten, meldde de kolonel dat we de volgende dag een bezoek zouden brengen aan een belangrijke Albanees, die zich schuilhield in de bergen. Ik zou chaufferen en moest m'n Glock meenemen. Ik pakte daarop de landkaarten waarop de bemijnde gebieden stonden aangegeven en begon de route te bestuderen. Tot dan toe had ik mijn werkzaamheden in jasje-dasje verricht, dus vroeg voor de zekerheid of ik op de reis mijn uniform zou gaan dragen. Dit was echter niet het geval, dat trok alleen maar ongewenste aandacht. Er volgden meer van dat soort tripjes, waarbij ik chauffeerde en een soort van persoons-beveiliging was.

Tijdens één van deze tripjes kreeg ik het Spaans benauwd. Ergens in de bergen huisde een Albanees met wie de kolonel een gesprek zou hebben. Zoals altijd wachtte ik buiten, nu vergezeld van een man of 10 Albanese beveiligers, uitgerust met verschillende soorten machinegeweren. Eén van de mannen wees op de bult onder mijn colbert en vroeg wat ik daar had. "It's a Glock", antwoorde ik. Hierop vroeg hij of hij het wapen even mocht bekijken. Ik overhandigde mijn Glock, waarop hij het wapen met de snelheid van het licht uit elkaar haalde.... Het zweet brak me uit. Wat als hij me het wapen in onderdelen zou teruggeven? De laatste keer dat ik een Glock weer in elkaar heb gezet, was volgens mij zo'n jaar of 7 geleden... op de KMS. Het zou toch niet gebeuren dat ik onder het oog van al deze Albanese m'n Glock weer in elkaar moest zetten? Gelukkig zette hij het wapen weer in elkaar en gaf het aan me terug. "A lot of plastic" zei hij bewonderend, waarop ik opgelucht antwoorde: "Yes, yes". Omdat de zittende Macedonische regering toch al niet zo'n fan van de aanwezigheid van NAVO was, begon ik me zorgen te maken over de combinatie burgertenuue en Glock. Daar was iets mee. Gelukkig was het bespreekbaar en hebben we de volgende tripjes anders ingevuld.

Griekenland

Chuck, de Amerikaanse overste van het *US Marine Corps*, bleek de vliegende kiep van de Amerikanen te zijn. Als de Amerikaanse stoel op het NCLO niet regulier gevuld was, werd Chuck, die geplaatst was in Larissa in Griekenland, ingevlogen. De reguliere aflossing was onderweg vanuit de *States*, dus Chuck moest terug naar Larissa. Kolonel Pieter leek het een goed idee dat ik hem zou brengen. De tegenprestatie van Chuck zou zijn dat hij een appartementje voor het weekend aan de kust zou regelen. Het vooruitzicht om het weekend alleen door te brengen aan de kust, leek me niets. Gelukkig vond ik een collega op de *Shoe Factory* bereid om ons te vergezellen. En zo geschiedde. In de Griekse zon op het strand, mezelf afvragend in welke film ik was beland.

Belangstelling

Het NCLO beschikte over een groot dakterras. Dè plek om in de zon met een bak koffie en een sigaret bij te kletsen met de collega's. In een flatgebouw tegenover het NCLO was één appartement voorzien van spiegelglas en vreemd genoeg, er was nooit beweging. Nu kwam het regelmatig voor dat op het NCLO besprekingen werden gehouden tussen de ambassadeur en andere partijen als NAVO-functionarissen, NGO's en diplomaten. Ik had instructies gekregen van personeel van het hoofdkwartier in Brussel om voorafgaand aan belangrijke besprekingen, een soort van scherm van pakpapier voor de ruiten aan te brengen en tussen dit scherm en de ramen een transistorradiootje met muziek te laten afspelen. Mocht er een partij achter de spiegelruiten iets met richtmicrofoons willen doen, dan hadden ze op dit soort momenten een lekker muziekje. Regelmatig kwam het voor dat ik contact met Brussel moest leggen om een veilige telefoonlijn tot stand te brengen met een cryptotelefoon, als de ambassadeur iemand wilde spreken. Vlak voor de verkiezingen, toen de spanningen in het land echt voelbaar waren, was ook zo'n moment. Heel apart, maar een veilige verbinding leggen met Brussel, lukte voor geen meter.

La Porta

NAVO-ambassadeur La Porta kwam vanuit AFSOUTH een bezoekje brengen. La Porta had de naam een onplezierige, knorrige man te zijn en ik mocht hem gaan rondrijden. Op het programma stond een bezoek aan de plaats Tearce. In deze plaats had het UKC-M een aanslag gepleegd en vernielingen in een oude orthodoxe kerk aangericht. Dat moest worden bekeken. We zouden contact maken met een *Duits Field Liaison Team* (FLT), die ons verder de bergen in zou begeleiden. Nadat we contact hadden gemaakt, werd afgesproken dat het Duitse team met hun Wolf (Duitse variant van de MB) voorop zou rijden. Op het onverharde pad naar boven gingen ze er als een speer vandoor, ons achterlatend in een grote stofwolk. Ik zag geen hand voor ogen en maakte een snelle afweging. Of ik moest een groot gat laten vallen tussen de Wolf en onszelf om überhaupt wat te kunnen zien. Het risico was dat ik ze kwijt zou raken. Of ik moest er dicht bovenop zitten. Ik koos voor het laatste. Met een grote snelheid over het hobbelige onverharde pad, keek ik in m'n achteruitkijkspiegel en zie de ambassadeur met beide handen in de hengsels hangen, terwijl hij op en neer op de achterbank stuitert. "*Are you all right, mister Ambassador?*" roep ik boven het motorgeluid uit. "*I'm fine, son!*" roept de oude baas. Ik vond het wel meevallen, met dat knorrige.

Een boek

Het is onmogelijk om deze uitzending samen te vatten in een paar kantjes. Ik zou er een boek over kunnen schrijven. Op 6 december 2002 vertrok ik uit het land. Geen dag te laat, want op 5 december was een dik pak sneeuw gevallen en was de winter begonnen. In januari zat ik weer met 'mijn' transportpeloton van 43 Bevoicie in de kou, in het veld. Mezelf afvragend in welke film ik nu weer was beland...

bewaarde SCHATTEN

Arthur Campbell

Wie heeft ze niet?
Een doos, kist of pluba
met oude schatten.
Verzamelingen uit,
en herinneringen aan
het verleden.

Hierbij een tweetal telefoonkaarten uit de periode van mijn uitzending SFOR. Het was nog het pre gsm tijdperk en je was aangewezen op de op Buso II aanwezige PTT telefooncel. Hoe die daar terecht was gekomen is me onduidelijk. Maar duidelijk een bijdrage van de Verbindingsdienst. Voor de prijs van vijftig gulden schafte je een telefoonkaart aan om met familie en vrienden te kunnen bellen. Wel op je beurt wachten uiteraard. Verder was het nog een tijd van brieven ontvangen en versturen. De aankomst van de post was voor velen toch een hoogtepunt van de dag. Andere tijden.

B&T'er OP MISSIE

Dick de Heus

Begin oktober 2025 kreeg ik de kans een kort bezoek te brengen aan Camp Butmir in Sarajevo ter voorbereiding op mijn missie die een maand later van start zou gaan. Ik hoopte nog iets van het kamp te herkennen; ik was er immers begin 2002 al een keer een dag op bezoek geweest. Helaas bleek ik talent te hebben voor de politiek, want ik had geen actieve herinnering meer aan Butmir... Inmiddels voelt het kamp vertrouwd en staat het waarschijnlijk voor de rest van mijn leven in mijn geheugen gegrift. Een mooie aanleiding om u enigszins deelgenoot te maken.

Als eerste wil ik wat algemene informatie delen over de missie EUFOR Althea. Dit is in mijn beleving namelijk organisatorisch de meest verwarrende missie waar ik ooit onderdeel van ben geweest. Gelukkig is het qua taakstelling een stuk overzichtelijker. Vervolgens komen de Nederlandse elementen binnen de missie voorbij, waarna ik afsluit met mijn eigen werk op de J5 van het hoofdkwartier, mijn rol als *Senior National Representative (SNR)* en waar ik de rest van mijn tijd hier aan besteed.

Met het ondertekenen van het Dayton-vredesakkoord (officieel: *General Framework Agreement for Peace in Bosnia and Herzegovina*) op 14 december 1995 kwam er een einde aan de burgeroorlog in het voormalig Joegoslavië. Om te voorkomen dat de strijdende partijen elkaar weer in de haren zouden vliegen en dat het vredesakkoord daadwerkelijk werd geïmplementeerd, werd onder VN-mandaat een NATO-ge-

leide multinationale vredesmacht van 60.000 militairen ontplooid onder de naam IFOR (*Implementation Force*). Deze vredesmacht ging na een jaar verder onder de naam SFOR (*Stabilization Force*). In de periode tot december 2004 liep het aantal troepen binnen SFOR terug naar 7.000. De 'stabilisatiefase' liep ten einde.

In december 2004 nam de Europese Unie de verantwoordelijkheid voor de missie over onder de naam EUFOR Althea. De naam 'Althea' komt uit de Griekse mythologie en is de godin van de genezing. Die 'genezing' was een prachtig idee na de 'stabilisatiefase', maar daar lijkt helaas nog weinig van terecht te komen. De 'patiënt' herstelt uiterst langzaam...

De missie zelf is, zoals reeds aangekondigd, organisatorisch enigszins verwarrend, zo niet schizofreen en dient meerdere heren. Er is hier sprake van een EU-missie (waar overigens ook meerdere niet-EU-landen aan deelnemen) onder NATO-commando met een VN-mandaat, die onder andere wordt geacht de "overall EU comprehensive strategy for BiH" te ondersteunen. Militair gezien wordt de missie aangestuurd door de *Operational Commander (OpCdr)*, de *Vice Chief of Staff van SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe)* in Mons (BEL). Aan de politieke, lees EU-kant, wil het hoofd van de EU-delegatie in BiH ook invloed uitoefenen op de activiteiten van de missie. Om het nog gecompliceerder te maken,

rapporteren we ook aan de *High Representative for BiH*, Christian Schmidt, die namens de internationale gemeenschap het hier feitelijk voor het zeggen heeft.

Het gros van de activiteiten van EUFOR is gericht op het ondersteunen van de autoriteiten van BiH in het borgen van een 'Safe and Secure Environment' (SASE). Het voert te ver om dat allemaal tot in detail te benoemen en uit te werken, maar dat varieert van het vergaren en verwerken van inlichtingen, tot *Key Leader Engagement*, monitoren van het mijnenruimprogramma, *Information Operations*, toezien op de vernietiging van overbodige wapens, wapensystemen, voertuigen en munitie, uitvoeren van inspecties bij de defensie-industrie, monitoren van de ontwikkelingen binnen de verschillende niveaus binnen het politieapparaat en de Bosnische strijdkrachten, als ook gezamenlijk trainen met delen van die strijdkrachten. Zoals u ziet, een breed scala aan activiteiten.

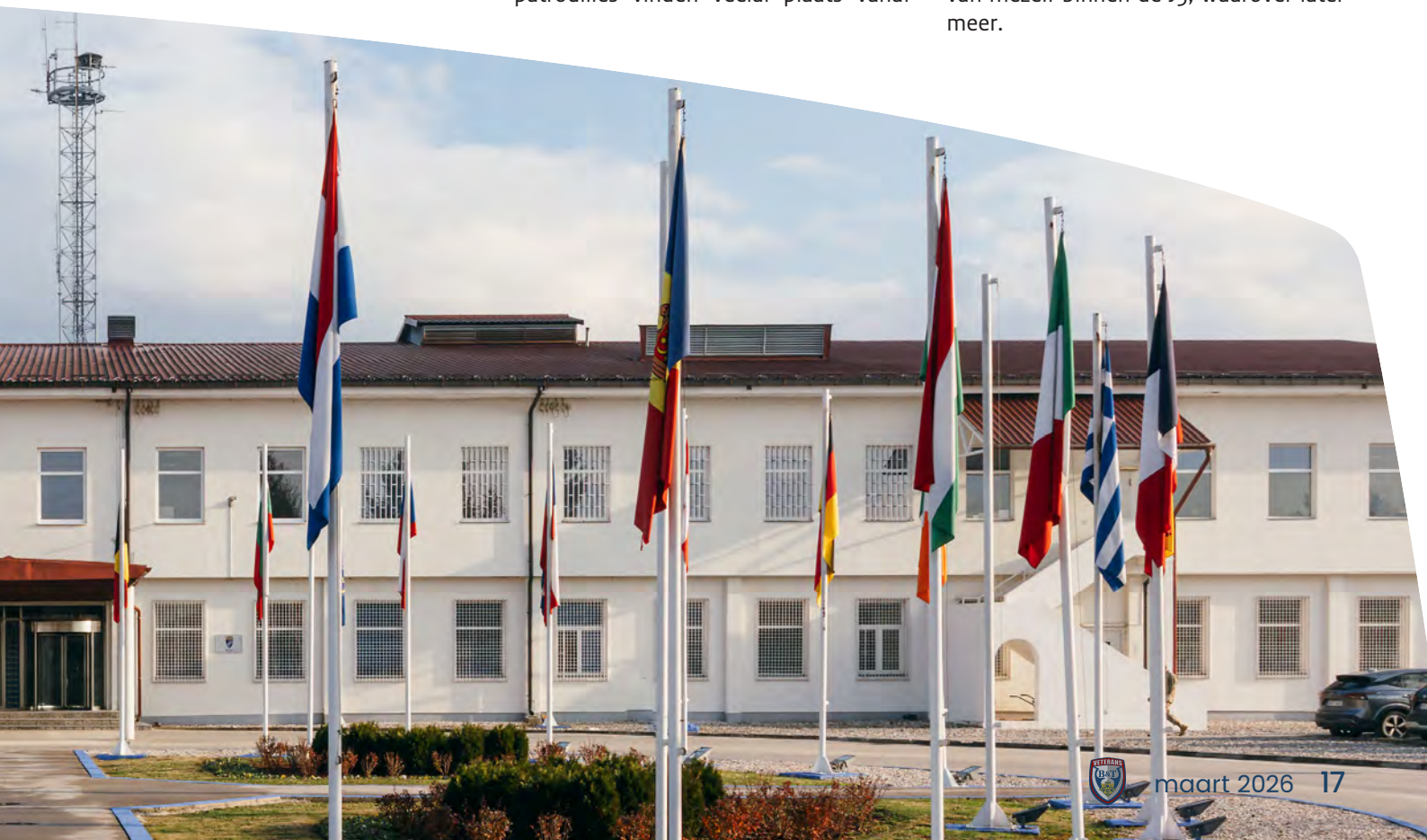
Bij een belangrijk deel van die activiteiten zijn ook Nederlandse collega's betrokken. De Bcie van 13 Infbat maakt sinds september vorig jaar deel uit van het multinationale bataljon, dat met vijf compagnieën de gevechtskracht van EUFOR vormt. De eenheden binnen het bataljon hebben een soort roulatieschema, waarbij ze afwisselend op QRF staan, de poort uit gaan voor patrouilles en eigen trainings- en onderhoudstijd krijgen. De patrouilles vinden veelal plaats vanaf

Temporary Staging Areas (TSA), locaties op Bosnische kazernes die tijdelijk betrokken worden om ook op grotere afstand van Sarajevo presentie te laten zien (*show of presence*).

Deze *show of presence* gaat bij de Nederlandse compagnie verder dan bij de overige eenheden. Waar de andere nationaliteiten in het algemeen niet verder komen dan met een grote EUFOR-sticker op het voertuig rondrijden, stappen onze militairen uit, lopen rond en spreken met de lokale bevolking. Dit is voor de missie een belangrijke bron van informatie. Om deze 'street level engagement' wat eenvoudiger te laten verlopen, hebben we een aantal tolken gecontracteerd naast de militaire tolk die vanuit Nederland standaard binnen de missie aan zo'n compagnie wordt toegevoegd.

Een ander deel van de Nederlandse inbreng waar EUFOR veel informatie van krijgt, is het *Field Humint Team (FHT)*. Naast ons eigen team zijn er nog acht, waarmee de missie de beschikking heeft over een *significante sensorcapaciteit*.

Zelfs op het hoofdkwartier van EUFOR hebben we als Nederland een paar sensoren zitten, in de vorm van een open source analist en een *liaison officer* die contact heeft met diverse 'Law Enforcement Agencies' (LEAs). Verder hebben we onder andere stoelen binnen de STRATCOM-afdeling, de J2 en natuurlijk die van mezelf binnen de J5, waarover later meer.

Om al die Nederlanders te ondersteunen, hebben we uiteraard een *National Support Element* (NSE) uitgebracht. De gemiddelde logistiekeling zal nu waarschijnlijk weer alert zijn. Ik hoef u als 'loggie' natuurlijk niet uit te leggen wat voor bonte verzameling specialisten zo'n NSE is en wat dat element allemaal doet. Desalniettemin zal ik de volgende commandant NSE verzoeken een inhoudelijk artikel daarover te schrijven, omdat we naar ik aanneem altijd geïnteresseerd zijn in verhalen over ons mooie vak.

Met dat mooie vak doe ik zelf momenteel weinig, aangezien we als Nederland geen functie hebben bij de J4, maar bij de J5 binnen HQ EUFOR. De J5 is een kleine multiculturele samenleving van acht personen uit zeven landen. Naast een sectiehoofd en een plaatsvervanger, bestaat de sectie uit twee teams. Het ene team houdt zich bezig met de Operatieorder (OPORD) en *Contingency Plans* (CONPLANS) van de missie. Het andere team maakt zich druk over de *Operational Assessment* (OPSA) en de *Six Monthly Review* (SMR). Zoals u ziet, weinig onderwerpen die een degelijke achtergrond in de operationele logistiek vergen...

Zelf maak ik deel uit van het team dat zich mag bezighouden met de cyclische OPSA- en SMR-processen. Deze processen beslaan beide net iets meer dan een halfjaar, zodat je met een uitzendduur van zes maanden nooit een complete cyclus kunt doorlopen. Enorm irritant wat mij betreft. Verder lopen beide processen niet synchroon, maar met een maand verschil. Op de keper beschouwd, rapporteren we voor tachtig procent twee keer globaal hetzelfde, maar voor een duidelijk andere ontvanger. De OPSA wordt gedaan voor de OpCdr en resulteert in de aandachtspunten voor de komende zes maanden. Na vier van die cycli worden uiteindelijk het OPLAN en de OPORD herzien, waar men zich overigens niet teveel van voor moet stellen. Zoals eerder aangehaald, herstelt de 'patiënt' tergend langzaam en blijft het behandelplan in grote lijnen hetzelfde.

De SMR gaat bij wijze van militair advies naar de *Office of the High Representative*. Waar de OPSA -ondanks dat het binnen de militaire structuur blijft- al niet uitblinkt in heldere taal, kunt u zich voorstellen dat de SMR vooral begrijpelijk moet zijn voor het diplomatieke niveau.

De grootste uitdaging voor mijn deel van de J5 is niet eens de formulering van beide documenten, maar veel meer het enthousiasmeren van de overige secties en *Special Advisors* om hun input op tijd aan te leveren. Daarna begint de kunst om het aangeleverde proza aan te laten sluiten bij de aandachtspunten die eerder door het hoger niveau waren aangedragen, waarna het geheel uiteraard nog door de nodige hoger gegradueerden gevalideerd moet worden.

In alle eerlijkheid: als dit alles was wat ik te doen had, was ik erg ongelukkig geworden. Een bore-out had op de loer gelegen. Gelukkig ben ik naast mijn werk op HQ EUFOR ook de *Senior National Representative* (SNR) van het Nederlandse contingent. Naast de reguliere rapportageverplichtingen kan ik mezelf redelijk bezighouden met de nodige werkbezoeken en representatieve taken.

Met het inbrengen van de Bcie kwam een significante stroom aan werkbezoeken op gang. Mijn voorganger werd bijna wanhopig van de enorme hoeveelheid collega's die EUFOR met een bezoekje kwamen vereren. De grootste vloedgolf was gelukkig achter de rug toen ik het stokje overnam, maar nog steeds is Sarajevo een populaire bestemming. De meeste werkbezoeken kosten weinig tijd in de voorbereiding. De grootste uitzondering hierop was het bezoek van de Minister en

de CDS, waar minstens een werkweek aan uren in de voorbereiding is gaan zitten. Uiteindelijk waren we als missie erg content met dit bezoek, want het bood ons de gelegenheid een aantal zaken direct op het hoogste niveau te adresseren, wat niet zonder resultaat bleef.

Verder rust de zware taak op mijn schouders om het Nederlandse contingent te vertegenwoordigen bij onder andere commando-overdrachten, herdenkingen, vieringen van nationale feestdagen en afscheidsbijeenkomsten. De meeste van deze gelegenheden eindigen met een hapje en een drankje, dan wel een heuse receptie. Het leven van een SNR is soms vrij pittig.

Naast mijn eigenlijke werk bij de J5 en mijn bijbaan als SNR, is er meestal voldoende tijd voor andere activiteiten. Op Camp Butmir kun je je prima vermaken met sporten, een van de talloze PXn bezoeken, een bezoekje brengen aan de kapper of de pedicure (ja, het staat er echt), een bakkie doen in een van de horecagelegenheden, of zelfs uit eten in een van de restaurantjes. Het lijkt wat dat betreft meer op een kazerne dan op een base, zoals velen van ons die kennen uit andere missies. Als klap op de vuurpijl rijdt er ieder weekend een bus op en neer tussen het kamp en de stad en is er op de meeste zaterdagen een georganiseerde tour naar een of meerdere toeristische trekpleisters. Zelf ben ik ook al twee keer schaamteloos in die bus gestapt om de toerist uit te hangen. Mooi natuurlijk dat het kan, want zoals velen van u weten, is Bosnië en Herzegovina een prachtig land met een rijke historie en cultuur. Met die uitstapjes kan ik hopelijk net iets meer van het land in mijn geheugen gegrift krijgen dan alleen Camp Butmir.

Boekreview

Milou Kroeze-Rabelink

De sterke oren van liefde

In deze editie van Veterans B&T een bijzondere boekentip. Het is namelijk niet één boek, maar een hele serie en bovendien is het een boek voor kinderen. Het zijn Sheila's boekjes. Boeken geschreven voor kinderen van ouders die kampen met PTSS.

'De sterke oren van liefde' is een van de vele boeken waarin het verhaal van een konijn dat leeft met PTSS beschreven wordt. Het verhaal gaat over de Flappertjes. De vader van het gezin komt na uitzending terug met PTSS. De kinderen merken dat papa niet meer dezelfde is als toen hij wegging. Het gezin gaat op bezoek bij dokter Vos - de hoofddokter. Dokter Vos moet papa weer beter maken en leert de familie Flappertjes hoe ze hun vader kunnen helpen. Langzaam, met hulp van zijn gezin, wordt vader Konijn langzaam weer de oude.

In de boekjes staan opdrachten die je samen met je kind kunt doen. Zo kun je een lieve boodschap opschrijven voor papa en/of mama, er zijn ook puzzels en zelfs geurstickers. Deze geurstickers zijn een voorbeeld van hoe je brein associaties legt bij bepaalde geuren.

Ik heb de boeken zelf gelezen met mijn kleuter van vier jaar. Hoewel hij niet alle woorden in het boek begrijpt, begrijpt hij de boodschap van het boek heel goed. Zeker de voorbeelden van de geurstickers (hij rook snoepjes), zijn erg herkenbaar en begrijpelijk voor kleine kinderen. Bovendien is het heel leuk om een boek te lezen waarin de hoofdpersoon lijkt op je papa en mama.

Toen we de boekjes thuis kregen was hij al meteen enthousiast. We kregen niet alleen het boek 'De sterke oren van liefde', maar nóg een boek 'Zoë Konijn zoekt hulp voor een geheim'. Bovendien komen de boekjes met kleine knuffelkonijntjes, meteen een hit bij elk kind. Als je zelf niet houdt van voorlezen zijn alle verhalen ook terug te vinden op youtube, waar ze voorgelezen worden.

Deze boeken zijn niet alleen voor kinderen van veteranen, maar voor alle kinderen van ouders in geüniformeerde beroepen. Zo is er ook een boek over de politie, de NS en de brandweer. Sheila, de schrijfster van de boeken, is zelf een ouder met PTSS en ze heeft gezien welk effect dit had op haar zoon. Om andere kinderen en ouders te helpen hun situa-

tie te begrijpen, maar ook om ze te troosten, heeft ze deze boeken geschreven.

Het is mogelijk deze boekjes te bestellen als organisatie en als particulier. Dit doe je door de crowdfunding te steunen. Op haar website vind je nog veel meer informatie, alle konijnenverhalen en extra acties. Kijk hier dus zeker even rond!

www.sheilasboekjes.weebly.com

Koninklijk Tehuis voor Oud-Militairen en Museum Bronbeek

Woensdag 18 februari hadden we onze redactievergadering bij Museum Bronbeek, voluit Koninklijk Tehuis voor Oud-Militairen en Museum Bronbeek (KTOMM). De vergadering vond uiteindelijk plaats tijdens het diner. Inka en ik (en later Michel ook) waren iets eerder en zijn even bij veteraan, regimentsgenoot en oud-hoofdredacteur dhr. Jan Boes op bezoek geweest. Jan, 93 jaar jong, woont nu 4 jaar in het KTOMM.

Commandant KTOMM, Kolonel Gerard van Kuijk ontving ons in de prachtige van historie doordrenkte commandantenwoning. Na een geschiedenisles die hij zo uit zijn mouw schudt (vast vaker gedaan) kregen we onder de bezielende begeleiding van een gids een rondleiding door het museum. Wat een tijd, geld maar vooral energie is er in de prachtige expositie gestoken. De collectie toont het hele verhaal over Nederlands Indië en geeft op diverse plekken in het museum ruimte tot nadenken.

Het oordeelt niet maar laat de bezoeker zijn/haar eigen beeld vormen aan de hand van voorwerpen, foto's, video's en teksten. Heel erg indrukwekkend.

Bronbeek in Arnhem, gesticht in 1863 door koning Willem III, begon als een tehuis voor gepensioneerde en invalide KNIL-militairen uit Nederlands-Indië. Het fungeert nog steeds als een tehuis voor veteranen uit de hele krijgsmacht, uitgezonderd officieren,[2.1] gecombineerd met een museum dat de koloniale geschiedenis van Nederlands-Indië belicht.

Ontstaan en Ontwikkeling

Stichting (1859-1863): Koning Willem III kocht de buitenplaats Bronbeek, aanvankelijk als zomerverblijf voor zijn moeder Anna Palowna en schonk deze in 1859 aan de Staat der Nederlanden onder de voorwaarde dat er een tehuis voor koloniale veteranen kwam. Het Koloniaal Militair Invalidenhuis opende op 19 februari 1863 zijn deuren.

Doel: Het tehuis was bedoeld voor de opvang van oud-militairen van het Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger (KNIL).

Functie en beheer: Naast wonen, werkten de bewoners lange tijd in de agrarische sector op het landgoed, dat tot 1959 duurde.

Museum en Herinnering

Collectie: Het bijbehorende museum, ontstaan in 1863, herbergt een uitgebreide verzameling met militair-historische en etnografische voorwerpen uit de koloniale tijd in Nederlands-Indië.

Ontwikkeling: Tegenwoordig richt de expositie zich op de geschiedenis van de Nederlandse koloniale aanwezigheid in Indonesië en de rol van het KNIL, de Japanse bezetting, de onafhankelijkheidsverklaring en politionele acties.

Landgoed: Het park bevat diverse herdenkingsmonumenten voor o.a. Japanse bezetting van Indonesië (1942-1945), de Indonesische onafhankelijkheidsoorlog (1945-1949) en de strijd om Nederlands Nieuw-Guinea (1962).

Praktische informatie

Toegankelijkheid:

Museum, tehuis en café-restaurant Kumpulan zijn toegankelijk voor rolstoelen en rollators. Hulphonden zijn welkom.

Adres en bereikbaarheid:

Koninklijk Tehuis voor Oud-Militairen en Museum Bronbeek
 Velperweg 147, 6824 MB Arnhem
 Bronbeek is bereikbaar met de bus, lijn 21 (uitstappen bij halte Bronbeek) en 29 (uitstappen bij halte Vondellaan), of met de trein vanaf station Arnhem Presikhaaf. Vanaf station Presikhaaf ligt Bronbeek op ongeveer vijftien minuten lopen.

Parkeren:

U kunt gratis parkeren op het landgoed Bronbeek.

Openingstijden:

Museum Bronbeek is geopend van dinsdag tot en met zondag, van 10.00 tot 17.00 uur. Maandag gesloten (behalve op Tweede Paasdag en Tweede Pinksterdag). Het museum is ook gesloten op Eerste Kerstdag en Nieuwjaarsdag.

Entreprijzen per persoon:

o t/m 5 jaar:	Gratis
6 t/m 17 jaar:	€ 5
Vanaf 18 jaar:	€ 10
Donateurspas	
Vriendenpas van Bronbeek:	Gratis
Veteranenpas, Defensiepas en Reservistenpas:	Gratis
Museumjaarkaart en ICOM-pas:	Gratis
CJP-pas:	€ 5
Gids:	€ 25

www.bronbeek.nl

Wat is er allemaal te doen op Bronbeek? U kunt de vaste en tijdelijke tentoonstellingen bezoeken in het museum, lezingen en andere evenementen bijwonen, aanwezig zijn bij hun jaarlijkse herdenkingen, u kunt wat drinken in hun gezellige Café Batavia of uitgebreid lunchen en dineren in Kumpulan. Ten slotte is het landgoed Bronbeek alle dagen van de week vrij toegankelijk om te wandelen.

in the PICTURE

Dennis Koster

Deze foto is genomen tijdens mijn laatste uitzending NMI 2024 in Al-Assad. Dit was logistiek gezien een hele mooie, maar vooral ook leuke uitzending waar ontzettend hard gewerkt moest worden. Deze uitzending maakt het voor mij bijzonder omdat we echt een ontzettende leuke groep hadden en nog steeds regelmatig met elkaar contact hebben.

Ik draag het stokje over aan Harry Hoekstra.

COLUMN

Inka Logister-Proost

De Kracht van Kwetsbaarheid

Praten voelt als een onmogelijke opgave. Of erger: als falen. Niet klagen. Geen medelijden zoeken. Een ander er niet mee lastigvallen. Jezelf behoeden voor de teleurstelling bij onbegrip.

Voor een veteraan kan kwetsbaarheid voelen als vloeken in de kerk. Een regel breken die diep is ingesleten.

Zwijgen lijkt veiliger.

Maar, zwijgen maakt eenzaam. Altijd sterk (willen) zijn is overleven.

Kwetsbaarheid is hip. Het is de nieuwe yoga. Iedereen doet het, niemand weet precies waarom, maar het schijnt goed voor je te zijn. Je moet het alleen wel 'laten zien'. Bij voorkeur in een veilige setting, met een kop thee en iemand die begrijpend knikt. Een teken van emotie zoals even slikken, een overslaande stem of je oogjes op sap, liefst na een korte stilte. Want ja: kwetsbaarheid. Mooi.

Kwetsbaarheid probeerde je te vermijden. Zeker in een werkomgeving waar 'doorgaan' het enige werkwoord was. Emoties waren lastig. Ze zaten in de weg van dingen die af moesten. Zoals functioneren.

Tegenwoordig hoef je niet meer stoer te zijn. Maar wel reflectief, liefst met een metafoor. Of iets Engelstalig: *into mijn space*, mijn *trigger*, me *vulnerable* voelen.

Kwetsbaarheid is verplicht. Laten zien dat je er aan werkt. Aan jezelf. Aan je binnenwereld. Dat je dingen voelt. Dat je daar taal voor hebt. Het liefst met een quote van Brené Brown erbij, want dat scheelt uitleg. Wie dat niet doet, is 'nog niet zover'.

Het probleem met kwetsbaarheid is wel: het is verheven tot een vaardigheid. Het is nu iets dat je moet 'managen'. Je oefent het, liefst op afspraak. Je deelt het, maar niet te veel. Want het moet wel behapbaar blijven.

Echte kwetsbaarheid is paniek zonder reden: herbeleving, kort lontje of ontplofte woede, schaamte zonder verhaal. En dat is onhandig. Die past niet in het format. Die komt altijd onverwacht, meestal ongelegen. Tijdens de nachten waarin niemand luistert, ook jijzelf niet. Angsten waar je geen woorden aan kan geven. Rauw, niet toegedekt met sarcastische humor.

Dat is lastig. Daar haakt je publiek op af. Dan zeggen ze dingen als: "Misschien moet je er iets mee." Alsof het om achterstallige administratie gaat.

Het ironische is: als we praten over kwetsbaarheid, hoeveel ruimte is er voor de ongepolijste versie? Die versie is zonder inzicht, zonder conclusie, zonder leerpunt. Gewoon: dit is chaos en ik heb geen idee wat ik ermee moet.

Dat is niet inspirerend. Dat verkoopt niet. Daar kun je geen workshop over geven.

Maar het is wel eerlijk.

En misschien is dat, cynisch genoeg, het meest kwetsbare dat je kunt doen: toegeven dat je geen idee hebt hoe dit moet. Zonder er iets van te maken. Zonder applaus. Zonder afsluitende zin die alles alsnog betekenis geeft.

Iemand die zegt: "Dat herken ik."

Zacht. Zonder groot gebaar.

Misschien is dat genoeg.

'Wanneer was jij op je allersterkst?' vroeg de jongen.
'Toen ik mijn zwakte durfde te laten zien.'

Uit 'De jongen, de mol, de vos en het paard' door Charlie Mackesy

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

W.A. Manifarges	(gemeld op 27-12-2025)	04-05-2025
G.H. Roorda		25-12-2025
A. van Beurden	Aoo BD	08-01-2026

Ooit

Misschien dat het ooit minder
en dat ik dan weer
door voorbije dagen
bladeren kan
je naam weer vieren
misschien dat het ooit minder
maar nu nog niet
nu de leegte nog te luid
mijn lijf bevolkt
nu rouw ik om jou
en wat ooit was

Ria Westerhuis

Agenda

Onze activiteiten worden mede
mogelijk gemaakt door

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
4 mei	Nationale dodenherdenking	Amsterdam	Henk Bouwknecht
5 mei	Bevrijdingsdefile	Wageningen	
9 mei	160 Zwtcie	Stroe	
13 mei	ALV	HC Soesterberg	
27 juni	Veteranendag	Malieveld, Den Haag	

BUDG€TRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknegt
Budgetcoach

📞 06-36095639

info@budgetrust.nl

www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NVVBS).

*Vier de Liefde, Eer de Herinneringen
Als elk uniek moment ook echt uniek moet zijn...*

LevadaCare

(Zelfstandig) Trouwambtenaar • Ceremonieel spreker

Jullie Verhaal, Mijn Passie

Ben je op zoek naar een (zelfstandig) trouwambtenaar of ceremonieel spreker die jouw speciale dag of gedenkwaardige gelegenheid onvergetelijk maakt? Bij LevadaCare wordt de waarde begrepen van elke unieke viering. Of het nu gaat om een bruiloft, een uitvaart, of een andere belangrijke gebeurtenis.

Mijn Diensten:

- Trouwceremonies: Persoonlijk en op maat gemaakt
- Ceremoniële Toespraken: Diepgaand en ontroerend
- Uitvaartdiensten: Waardig en respectvol
- Bijzondere Gelegenheden: Jubilea, naamgevingen en meer

Waarom Kiezen voor LevadaCare?

- Persoonlijke Aandacht: Jullie verhaal staat centraal
- Professionele Begeleiding: Van begin tot eind
- Ervaring en Empathie: Begrip voor de gevoeligheden en emoties

Contact: 📞 Bel mij: 06 50510323 🌐 Bezoek de website: www.levadacare.nl ✉ E-mail: frits@levadacare.nl

Laten we samen jouw liefdesverhaal vieren en herinneringen koesteren.
Neem vandaag nog contact met mij op en ontdek hoe wij jouw speciale moment tot leven kunnen brengen.

Hartelijke groet, *Frits van der Ley*

Veteranen Search Team

Wat als het jouw kind is..?

We zoeken door tot elke
mogelijkheid is uitgeput.

DONEER!

EERSTE HULP BIJ VERMISSINGEN

Iemand die je lief is verdwijnt... en niemand weet waarheen. Angst en onzekerheid slaan toe. Op dat donkere moment zijn daar de vrijwilligers van het VST. Niet met beloften maar met toewijding en hoop. Jouw hulp maakt dat mogelijk.

Word vandaag nog donateur.

veteranensearchteam.nl
info@veteranensearchteam.nl
Bel 085-8000 038

Het VST wordt alleen ingezet,
op verzoek van:

